

„Marcel kon niet anders"

Brugge/Torhout Jury spreekt man die zijn zieke vrouw doodde vrij

Marcel Hoet (79) uit Torhout werd gisteren vrijgesproken voor de moord op zijn zieke en depressieve vrouw Jacqueline Bogaert. Na niet veel meer dan een uur beraadslagen, kwam de jury tot de conclusie dat de man handelde uit onweerstaanbare drang.

Ilse Snick

In zijn rekwisitoor stelde procureur-generaal Thierry Begeyn gisteren nog eens dat hij Marcel Hoet niet naar de gevangenis wou sturen. „Voor ons zit geen doorgewinterde crimineel."

Een vrijspraak kon volgens de procureur niet. „Marcel Hoet heeft zijn vrouw wetens willens gedood. Het zelfbeschikkingsrecht is fundamenteel. Moord is een misdaad. De ultieme liefde betuigt men niet door te doden", stelde procureur Begeyn. Een vrijspraak zou volgens hem een uitholling betekenen van de euthanasiewet. „Wat voor zin heeft zo'n wet als Marcel ongestraft zou weggkomen met de moord op zijn vrouw. Omdat Jacqueline Bogaert nooit schriftelijk verklaarde dat ze wou sterven, is hier geen sprake van euthanasie."

Geriatric is verraad

De verdediging van de bejaarde man pleitte dat Marcel die 7de juni 2004 handelde uit een onweerstaanbare dwang. „Hij was, zoals we het op z'n West-Vlaams zeggen, *'t ende*. Marcel zag geen andere uitweg meer. Hij liep in een tunnel die langzaam onderstroomde met water en hij kon alleen vooruit. Op een bepaald ogenblik zag hij geen ramen meer en de zijgangen leken voor hem niet toegankelijk", stelde meester Vincent Vereecke.

Volgens de advocaat zag Marcel een overplaatsing van zijn vrouw naar de geriatrie als verraad. Zelf kon hij de zorg ook niet meer aan.

„De grote, sterke beer is op dat ogenblik mentaal gebroken. Wat hij deed was verkeerd, maar in zijn wanhoop en radeloosheid zag hij geen andere uitweg meer. Hij kon niet anders. Vandaag zou hij 'zijn Lientje' maar al te graag weer bij zich hebben, zelfs in de allermoeilijkste omstandigheden. Elke dag gaat hij naar het kerkhof om met haar te praten."

Luc Arnou, de tweede raadsman van Marcel Hoet, legde de jury de betekenis van artikel 71 uit. „Juridisch gezien is Marcel Hoet geen moordenaar. Hij handelde uit een onweerstaanbare dwang en was verminderd toerekeningsvatbaar op het moment van de feiten."

Marcel Hoet kreeg het laatste woord van de voorzitter. Hij bedankte het hof dat hij als een vrij man zijn proces kon bijwonen en betuigde zijn diepe spijt. „Ik heb enorme gewetensbezwaren tegenover de hele familie. Ik voel me diep schuldig en zal proberen die schuld verder te dragen.”

Emotionele ontlading

De jury had niet veel meer dan een uur beraadslaging nodig om tot een antwoord te komen op de schuldvraag. Zowel Marcel Hoet als zijn advocaat Vereecke reageerden heel emotioneel op de vrijspraak. Ook bij Georges en Roger, twee van de vijf zonen van Marcel Hoet, was de opluchting groot.

„Het waren moeilijke dagen. De vrijspraak is een hele opluchting”, zei Roger. De zonen van Roger werden meteen na het arrest door meester Vereecke naar hun vader in de beschuldigdenkamer gebracht.

„Hij wou meteen bij zijn kinderen zijn en vroeg hen nogmaals om vergiffenis. De emotionele ontlading is groot. Marcel huilt voortdurend”, stelde meester Vereecke in een eerste reactie.

De raadsman was heel tevreden met het arrest. „Het is een terechte vrijspraak. Ik was ervan overtuigd dat mijn cliënt die dag niet meer anders kon. Hij zag geen andere uitweg en ik ben tevreden dat de jury daar ook zo over denkt.”